

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lipca 2017r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Pałasz

Protokolant: Małgorzata Krośnicka

przy udziale Prokuratora Krzysztofa Górskiego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 06 lutego, 13 marca, 3 i 28 kwietnia, 2 i 29 czerwca 2017r.

sprawy:

1. **W. W. (1)**, syna M. i W. z d. M., ur. (...) w O.

oskarżonego o to, że:

I. od dnia 28 marca 2013r. do dnia 8 kwietnia 2013r. w O., działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w⁷ zamiarze aby inna osoba dokonała czynu zabronionego polegającego na doprowadzeniu do usunięcia spod egzekucji składników majątku zagrożonych zajęciem komorniczym i swoim zachowaniem ułatwił popełnienie tego czynu zabronionego poprzez to, że:

- w dniu 8 kwietnia 2013r. w Kancelarii Notarialnej notariusza E. M. przy ul. (...), zawarł umowę przeniesienia z C. Ż. na siebie i G. W. prawa własności nieruchomości zabudowanej budynkiem usługowo- mieszkalnym, składającej się z działek o nr (...), położonej przy ul. (...) w O. (nr KW OL (...)) - akt notarialny Rep. Nr (...);

a nadto pomógł w usiłowaniu do usunięcia spod egzekucji składników majątku zagrożonych zajęciem komorniczym i swoim zachowaniem ułatwił popełnienie tego czynu zabronionego poprzez to, że w siedzibie przedsiębiorstwa (...) przy ul. (...) zawarł umowy przeniesienia z C. Ż. na siebie i G. W.:

- w dniu 28 marca 2013r. prawa własności pojazdu marki M. model 300 o nr rej. (...) rok prod. 1988r. ;
- w dniu 28 marca 2013r. prawa własności pojazdu marki M. (...) o nr rej. (...) rok prod. 2006r.;
- w dniu 4 kwietnia 2013r. prawa własności pojazdu marki V. (...) (karawan) o nr rej. (...) rok. proel. 2003r.;
- w dniu 4 kwietnia 2013r. prawa własności pojazdu marki V. (...) (karawan) o nr rej. (...) rok. prod. 2006r.;
- w dniu 4 kwietnia 2013r. prawa własności pojazdu marki V. (...) (karawan) o nr rej. (...) rok. prod. 2008r.;

które mimo sprzedaży zostały zajęte przez komornika, a które to działania zostały podjęte przez C. Ż., w celu udaremnienia wykonania stanowiącego tytuł wykonawczy postanowienia Sądu Rejonowego w Olsztynie Wydziału I Cywilnego z dnia 12 kwietnia 2012r. (sygn. INs 451/10).

- tj. o czyn określony w art 18 § 3 k.k. w zw. z art. 300 § 2 kk i w art 18 § 3 k.k. w zw. z art 13 § 1 kk w zw. z art. 300 § 2 kk w zw. z art.12 kk

2. **S. W.**, syna J. i G. z d. W., ur. (...) w P.,

3. **J. W. (1)**, z d. W., córkę W. i G. z d. N.

oskarżonych o to, że:

II. w okresie od dnia 28 lutego 2013r. do dnia 25 marca 2013r. w O., działając wspólnie i w porozumieniu, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w zamiarze, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego polegającego na doprowadzeniu do usunięcia spod egzekucji składników majątku zagrożonych zajęciem komorniczym i swoim zachowaniem ułatwili popełnienie tego czynu zabronionego poprzez to, że:

w dniu 28 lutego 2013r. w siedzibie przedsiębiorstwa (...) przy ul. (...) zawarli umowę przeniesienia z C. Ż. na siebie prawa własności pojazdu marki P. (...) o nr rej. (...) (...) rok prod. 2005r. oraz

w dniu 25 marca 2013r. w Kancelarii Notarialnej notariusza K. S. przy ul. (...), zawarli umowę przeniesienia z C. Ż. na siebie prawa własności prawo własności działki nr (...) zabudowanej garażem, położonej przy ul. (...) w O. (nr KW OL (...)) oraz zawarli umowę przeniesienia z C. Ż. na siebie udziału w prawie użytkowania niezabudowanej działki nr (...) (nr KW OL (...)) - akt notarialny Rep. Nr (...),

które to działania zostały podjęte przez C. Ż., w celu udaremnienia wykonania stanowiącego tytuł wykonawczy postanowienia Sądu Rejonowego w Olsztynie Wydziału I Cywilnego z dnia 12 kwietnia 2012r. (sygn. I Ns 451/10),

- tj. o czyn określony w art 18 §3 k.k. w zw. z art. 300§ 2 kk w zw. z art. 12 kk.

I. oskarżonego **W. W. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to z mocy art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 300 § 2 kk i w art 18 § 3 k.k. w zw. z art 13 § 1 kk w zw. z art. 300 § 2 kk w zw. z art.12 kk skazuje go, a na podstawie art. 19 §1 kk w zw. z art. 300 § 2 kk wymierza mu karę 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza wobec W. W. (1) na okres 3 (trzech) lat tytułem próby;

III. na podstawie art. 71 § 1 kk orzeka wobec W. W. (1) karę grzywny w wymiarze 70 (siedemdziesięć) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

IV. oskarżonych **S. W.** oraz **J. W. (1)** uznaje za winnych popełnienia zarzucanego im czynu i za to z mocy art 18 § 3 k.k. w zw. z art. 300 § 2 kk w zw. z art.12 kk każdego z nich skazuje, zaś na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 300 § 2 kk wymierza kary po 7 (siedem) miesięcy pozbawienia wolności każdemu z nich;

V. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wykonanie orzeczonych wobec oskarżonych S. W. i J. W. (1) kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat tytułem próby;

VI. na podstawie art. 71 § 1 kk orzeka wobec S. W. i J. W. (1) karę grzywny w wymiarze po 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę po 20 (dwadzieścia) złotych;

VII. na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe po 1/3 części, w tym opłatę w kwocie od W. W. (1) w wysokości 320 (trzysta dwadzieścia) złotych zaś od S. W. oraz J. W. (1) po 280 (dwieście osiemdziesiąt) złotych;

VIII. na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonych W. W. (1), S. W. i J. W. (1) solidarnie na rzecz oskarżycielki posiłkowej A. Ż. kwotę 4860 (cztery tysiące osiemset sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu poniesionych wydatków;

Sygn. akt: II K 1056/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

A. Ż. prowadziła wspólnie z mężem C. Ż. działalność gospodarczą pod firmą: Ż. C. (...) Usługi (...) w O. w formie spółki cywilnej od roku 2001. Na mocy umowy majątkowej małżeńskiej z dnia 06 stycznia 2005 r. C. i A. Ż. wyłączyli wspólność ustawową małżeńską. Następnie w 2008 r. małżeństwo C. i A. Ż. zostało rozwiązane przez rozwód wyrokiem w sprawie VI RC 2367/07. Na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 12 kwietnia 2012 r. w sprawie I Ns 451/10 majątek wspólny małżonków A. Ż. i C. Ż. został podzielony. Składniki majątku wspólnego o łącznej wartości 874.944,00 złote przyznano na wyłączną własność C. Ż.. Tytułem dopłaty przyznano na rzecz A. Ż. kwotę 445.949,00 złotych płatną w terminie 6 miesięcy od uprawomocnienia się orzeczenia, tj. od dnia 04 września 2012 r. Termin zapłaty upływał w dniu 04 marca 2013 roku. C. Ż. pismem z dnia 06 marca 2013 r. za pośrednictwem swojego pełnomocnika złożył A. Ż. oświadczenie o potrąceniu należności przysługującej mu z tytułu wskazanej nadpłaty w kwocie 146 738,29 złotych z kwotą należną A. Ż.. Za pośrednictwem swojego pełnomocnika A. Ż. wskazała, iż oświadczenie o potrąceniu uważa za nieskuteczne i bezzasadne.

Na wniosek A. Ż. Sąd Rejonowy w Olsztynie postanowieniem z dnia 15 marca 2013 r. w sprawie I Ns 451/10 nadał klauzulę wykonalności postanowieniu Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 12 kwietnia 2012 r., co do punktu III, tj. w zakresie zasądzonej kwoty spłaty z tytułu podziału majątku. W dniu 26 marca 2013 r. A. Ż. złożyła wniosek o wszczęcie egzekucji celem wyegzekwowania przysługującej jej wierzytelności w wysokości 445 942 zł. wskazując majątek ruchomy w postaci środków pieniężnych na rachunkach bankowych oraz samochody. C. Ż. w dniu 27 marca 2013 r. został zawiadomiony o wszczęciu egzekucji i wezwany do zapłaty wskazanej należności przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Olsztynie. Pismo zostało odebrane 28 marca 2013 r.

Oskarżeni W. W. (1), J. W. (1) oraz S. S. są najbliższą rodziną G. W.. Wspomniana jest żoną oskarżonego W. W. (1). Oskarżona J. W. (2) jest córką małżonków, a zarazem żoną oskarżonego S. W. od dnia 08 września 2012 r.

G. W. została zatrudniona w przedsiębiorstwie (...) jako księgowa już po odejściu z firmy (...). G. W. była zaufanym pracownikiem C. Ż. i jego „prawą ręką”. C. Ż. nie ukrywał informacji, że ma znaczne zadłużenie w stosunku do byłej żony i że musi je spłacić, o czym G. W. wiedziała i pomagała C. Ż. w tych rozliczeniach.

G. W. po otrzymaniu od C. Ż. informacji o wszczętej egzekucji komorniczej zaproponowała mu, aby przeniósł na nią i oskarżonego W. W. (1) cenniejsze składniki majątku, tj. nieruchomości składającą się z działek o numerach ewidencyjnych (...) o powierzchni 74 m² położonej w O. przy ulicy (...), obręb (...) zabudowanej budynkiem usługowo-mieszkalnym wraz z wszelkim wyposażeniem znajdującym się w przedmiotowym budynku, aby uniknąć egzekucji wszczętej przez A. Ż..

Z dniem 4 kwietnia 2013 roku G. W. rozpoczęła wykonywanie działalności gospodarczej pod nazwą (...) Usługi (...). Przedmiotem działalności była organizacja pogrzebów i usługi pokrewne. Miejsce wykonywania działalności mieściło się w O. przy ul. (...). C. Ż. wyrejestrował prowadzoną przez siebie działalność gospodarczą z dniem 1 maja 2013 roku.

W dniu 08 kwietnia 2013r w kancelarii Notarialnej E. M. przy ul. (...) w O. C. Ż. oraz małżonkowie G. i W. W. (1) podpisali akt notarialny Rep. Nr (...), w którym C. Ż. oświadczył, że przenosi na małżonków W. własność przedmiotowej nieruchomości (nr KW OL (...)) za cenę 360 000,00 złotych. Stawający do aktu oświadczyli, że ustanawiają dożywotnią służebność mieszkania na rzecz C. Ż., a małżonkowie W. zapłacili C. Ż. cenę sprzedaży przed zawarciem umowy, częściowo ze środków własnych i środków pożyczonych od rodziny oskarżonego W. W. (1). W rzeczywistości nie doszło do przekazania pieniędzy, a według operatu szacunkowego wartość rynkowa tej nieruchomości wynosiła 825 000 zł.

Równoległe z inicjatywy G. W. podpisano szereg umów, których przedmiotem były samochody służące do obsługi pogrzebów i prowadzenia działalności firmy. Umowy te zostały podpisane w siedzibie przedsiębiorstwa (...) przy ul. (...). W dniu 28 marca 2013r. podpisano umowy dotyczące pojazdu marki M. model 300 o nr rej. (...) rok prod. 1988r. oraz pojazdu marki M. (...) o nr rej. (...) rok prod. 2006r., na mocy których C. Ż. przeniósł prawo własności tychże pojazdów na G. W.. W dniu 4 kwietnia 2013r. podpisano umowy dotyczące pojazdów marki V. (...) (karawan) o nr rej. (...) rok prod. 2003r., pojazdu marki V. (...) (karawan) o nr rej. (...) rok prod. 2006r. i pojazdu marki V. (...) (karawan)

o nr rej. (...) rok. prod. 2008r., na mocy których pojazdy te należące do przedsiębiorstwa (...) zostały sprzedane na rzecz (...) Usługi (...). W rzeczywistości nie doszło do przekazania pieniędzy, a umowy te miały na celu udaremnienie egzekucji wszczętej przez A. Ż.

G. W. stwierdziła, że nie może przyjąć wszystkich składników majątku C. Ż., gdyż byłoby to dla niej zbyt duże obciążenie. Zaproponowała, aby najmniej wartościowe składniki przepisać niektórym pracownikom przedsiębiorstwa, a samochód marki P. (...) o nr rej. (...), rok prod. 2005, a także prawo własności działki nr (...) zabudowanej garażem, położonej przy ul. (...) w O. (nr KW OL (...)) oraz udział w prawie użytkowania niezabudowanej działki nr (...) (nr KW OL (...)) przepisać na jej córkę J. W. (1) i jej męża S. W.. C. Ż. wyraził na to zgodę i wymienieni oskarżeni w siedzibie przedsiębiorstwa (...) podpisali umowę sprzedaży pojazdu marki P. (...) o nr rej. (...) za kwotę 50 000 zł. Umowę opatrzono datą 28 lutego 2013 r. Dnia 25 marca 2013 r. w Kancelarii Notarialnej notariusz K. S. przy ul. (...) w O. oskarżeni zawarli umowę w formie aktu notarialnego dotyczącą sprzedaży własności działki nr (...), za kwotę 8 000 zł, które miały być zapłacone przed zawarciem tej umowy oraz umowę darowizny udziału w prawie użytkowania działki nr (...). W rzeczywistości nie doszło do przekazania pieniędzy tytułem ceny, ani do wydania przedmiotu sprzedaży. Samochód został przerejestrowany na nazwisko S. W. i jego żony J., ale ubezpieczenie za samochód P. C. było płacone przez C. Ż.. On także miał w posiadaniu dowód rejestracyjny i kartę pojazdu tegoż samochodu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: postanowienie Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 12 kwietnia 2012 r. w sprawie I Ns 451/10 (k.11-13), postanowienie Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 15 marca w 2013 r. w sprawie I Ns 451/10 (k.14), akt notarialny Rep A (...) z dnia 8 kwietnia 2013 r. (k.20-23v), akt notarialny Rep A (...) z dnia 25 marca 2013 r. (k.49-52v), umowa sprzedaży pojazdu marki P. (...) (k.53), oświadczenie o potrąceniu wierzytelności (k.80), kserokopia akt Km (...) (k. 95-98v), operaty szacunkowe dotyczące wyceny nieruchomości (k. 139-148), dowód ubezpieczenia samochodu P. (k. 86), kserokopia dowodu rejestracyjnego samochodu P. (k. 150-152), zeznania świadków A. Ż. (k. 557-558v, 84-85, 132-134, 157v-158v, 389v-391), E. Ż. (k. 572v-574, 77v-78), C. Ż. (k. 587v-590, 597v-598, 59-60, 62-62v, 64-64v, 66-66v, 73-74v, 82-83, 93, 153v-157, 408-409v, 410), E. G. (k. 598v-599, 165v-166v, 395-395v), S. R. (k. 599-599v, 127v-128, 289v-290, 412v-413v).

Oskarżeni **W. W. (1)**, **J. W. (1)** i **S. W.** zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak i na rozprawie nie przyznali się do popełnienia zarzucanego im czynu i odmówili składania wyjaśnień (k. 556-557).

Na ostatnim terminie rozprawy głównej oskarżony W. W. (1) złożył wyjaśnienia uzupełniające. Wyjaśnił, że nie wiedział o jakichkolwiek zobowiązaniach C. Ż. wobec jego byłej małżonki, podobnie jak jego żona. Stwierdził, że nie było żadnych przeciwwskazań do zakupu niniejszej nieruchomości, zarówno w akcie notarialnym, jak i księdze wieczystej. Oskarżony wyjaśnił również, że gdyby wiedział o tej całej sytuacji, to nie podjąłby decyzji o zakupie nieruchomości (k. 645-645v).

Sąd zważył, co następuje.

Stanowisko oskarżonych, kwestionujących sprawstwo zarzucanych im czynów, w ocenie Sądu nie polega na prawdzie. Stanowi jedynie realizację przysługującego im procesowego prawa i taktykę obrony. Stanowisko to jest bowiem sprzeczne ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, który wskazuje na winę oskarżonych. Takiej oceny twierdzeń oskarżonych nie zmieniają uzupełniające wyjaśnienia oskarżonego W. W. (1) złożone na ostatniej rozprawie. W ocenie Sądu są one nieprawdziwe i nie sposób dać im wiarę. Wyjaśnienia te stoją bowiem w sprzeczności z zebranymi w sprawie dowodami, które były oceniane z punktu widzenia zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego.

W pierwszym rzędzie należy wskazać, iż na winę oskarżonych jednoznacznie wskazują zeznania świadka **C. Ż.** Świadek zeznał, że w momencie, kiedy otrzymał od komornika pismo udał się do swojej księgowej G. W., która podsunęła mu pomysł z pozornym przekazaniem składników majątku na nią i jej męża oskarżonego W. W. (1), a także na córkę i zięcia tj. oskarżonych J. W. (1) i S. W. w celu uniknięcia egzekucji komorniczej wszczętej przez A. Ż.. C. Ż. konsekwentnie w toku wielu toczących się postępowań wskazywał, że zawarte umowy miały charakter fikcyjny, ich

celem nie było rzeczywiste przeniesienie własności, ale uchronienie majątku C. Ż. przed egzekucją. Świadek twierdził, iż od żadnego z oskarżonych nie otrzymał żadnej gotówki. Sąd dał wiarę temu twierdzeniu C. Ż., albowiem znajduje ono potwierdzenie w zeznaniach A. Ż. oraz E. Ż.. Nadto z zeznań E. G. (k. 598v-599, 165v-166v, 395-395v) i S. R. (k. 599-599v, 127v-128, 289v-290, 412v-413v) także wynika, że zawarte umowy miały charakter fikcyjny.

C. Ż. zeznał ponadto, że nie ukrywał tego, że ma zobowiązania pieniężne wobec swojej byłej żony A. Ż. i wszyscy w przedsiębiorstwie – w tym G. W. - mieli tego świadomość. To twierdzenie jest spójne z zeznaniami świadków, którzy byli pracownikami w przedsiębiorstwie (...) Usługi (...): A. R. (k. 376-378, 415-416), M. J. (k. 373-375, 414) i J. B. (1) (k. 370-372, 394v-395). Z zeznań C. Ż. wynika również, że G. W. i oskarżeni mieli świadomość działania na szkodę wierzycielki A. Ż., ponieważ wszystkie czynności były dokonywane bez przepływu kapitału pieniężnego i załatwiane w bardzo krótkim czasie. Wprawdzie świadek przyznał, że nie kontaktował się z oskarżonymi przed dokonaniem czynności, a wszystko to było przygotowane przez G. W., jednakże skoro oskarżeni osobiście brali udział w podpisaniu umów dotyczących rzekomego nabycia przez nich nieruchomości i pojazdów, to musieli być wtajemniczeni w proceder przez G. W. i zdawali sobie sprawę z tego, iż umowy te zawierają nieprawdę, chociażby co do zapłaty ceny sprzedaży (dowód: akt notarialny Rep A nr(...) nabycia działki (...) z garażem k.43-52, umowa sprzedaży pojazdu marki P. (...) k. 53, akt notarialny Rep A(...) z dnia 8 kwietnia 2013 r. k.20-23v). Sąd dał wiarę zeznaniom C. Ż. co do tego, iż umowy miały charakter pozorny, że nie otrzymał on pieniędzy z żadnej z nich oraz że nie doszło do przekazania samochodu P. C. oraz garażu małżonkom W.. C. Ż. użytkował bowiem pojazd, opłacał ubezpieczenie, dysponował dowodem rejestracyjnym. Podobnie był posiadaczem garażu, którego właścicielami rzekomo byli małżonkowie W.. Prawdziwość zeznań C. Ż. w tym zakresie potwierdzają zeznania E. G. i S. R.. Ten ostatni świadek szczerze przyznał, że sam zgodził się brać udział w tym procederze i był fikcyjnym nabywcą samochodu V.. Podkreślić należy, iż S. R. składał szczerze zeznania, narażając samego siebie na nieprzyjemności. Dlatego też jego zeznania tym bardziej należy uznać za wiarygodne.

Sąd nie dał wiary początkowym zeznaniom C. Ż. składanym w trakcie innych postępowań, w których utrzymywała on, że umowy sprzedaży zawarte przez niego i jego kontrahentów nie były umowami pozornymi oraz że całą kwotę uzyskaną tytułem sprzedaży dorobku swojego życia przeznaczył w całości na hulaszczy tryb życia, w tym hazard (32 i 37). Takie twierdzenia świadek wygłaszał jedynie początkowo i wiarygodnie wyjaśnił, dlaczego tak robił. Przyznał, że wszystkie umowy z wyjątkiem umów sprzedaży (...) garaży, które zakupiła M. M., były podpisane, lecz nie została zapłacona cena sprzedaży poszczególnych składników majątkowych. Potwierdził również, że w niektórych przypadkach nie doszło nawet do wydania przedmiotu umowy sprzedaży, a chodzi tu o pojazd marki P. (...) i garaż, w którym było parkowane auto. C. Ż. wyjaśnił, że zmienił swoje wyjaśnienia, ponieważ zorientował się, że rodzina W. nie zamierza zwrócić mu przekazanych im składników majątku. Podał, że wcześniejsze zeznania składał według instrukcji G. W.. Relacja C. Ż. od momentu, gdy zdecydował się on mówić prawdę, jest niezmienna i spójna. Konsekwentnie podaje on tożsame okoliczności w różnych postępowaniach, nawet gdy występował on w charakterze podejrzanego. Twierdzenia C. Ż. obciążają także jego samego. Na ich podstawie został on skazany na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary tytułem próby na okres 2 lat. Świadek w swoich wyjaśnieniach, jeszcze jako oskarżony, mówił prawdę, nie ukrywając okoliczności, które go obciążały. C. Ż. szczerze opisywał powody i okoliczności zawierania umów przeniesienia własności, nie ukrywając okoliczności które go obciążają, w tym kierującego nim celu uniknięcia egzekucji komorniczej, a jego zeznania są spójne i logiczne (odpis wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 16 czerwca 2016 r., sygn.. akt II K 605/14 k 424, zeznania świadek M. M. k. 158-159, 400-400v). Z tych też powodów Sąd podzielił je w całości.

Zeznania C. Ż. znajdują potwierdzenie także z zeznaniach świadków **E. Ż. i A. Ż..** E. Ż. zeznała, że w okresie, kiedy były zawierane przedmiotowe umowy nie miała kontaktu z teściem. Wielokrotnie bezskutecznie usiłowała skontaktować się z wymienionym. W kwietniu 2013 r. udała się do siedziby przedsiębiorstwa (...), aby spotkać się z C. Ż., lecz pracownica powiedziała jej, że jest on w sanatorium. W maju 2013 r. udało jej się porozmawiać ze wspomnianym i ten powiedział, że wszystko załatwił i jest bezpieczny. Podczas następnego spotkania rozmawiała z teściem o całej sytuacji. C. Ż. wyznał jej wówczas, że przeniósł własność składników majątkowych na G. W. i oskarżonych oraz że ma z tego powodu problemy, ponieważ nie może ich odzyskać. E. Ż. potwierdziła, że C. Ż. do chwili obecnej korzysta z P.

C. i garażu (k.572v-574). Z kolei z zeznań A. Ż. wynika, że G. W. musiała wiedzieć o zobowiązaniach C. Ż. względem niej. Poza tym G. W. była obecna przy szacowaniu wartości nieruchomości przy ul. (...), w której to czynności świadek brała udział, znała zatem jej wartość (k. 557-558v). Z zeznań obu pań wynika ponadto, iż C. Ż. nigdy nie przejawiał skłonności do hazardu i hulastycznego trybu życia, co potwierdziła także T. D.. Wynika także, że sytuacja finansowa C. Ż. w chwili obecnej jest trudna. Praktycznie pozostaje on na utrzymaniu dzieci. Trudno uznać za wiarygodne twierdzenie, że w ciągu zaledwie kilku tygodni wydał on wszystkie rzekomo otrzymane pieniądze. Podkreślić należy, iż C. Ż. jak tylko zorientował się w tym, iż G. W. podstępnie pozbawiła go majątku, to z faktu tego zwierzył się E. Ż., szukając u niej porady. Zeznania A. Ż. dotyczą jednakże w większości okoliczności zasłyszanych właśnie od E. Ż. bądź też czynności prawnych, których wystąpienie nie budzi wątpliwości.

Obie panie Ż. zeznawały w sposób logiczny i spójny. Zeznania te w zakresie istotnym w realiach niniejszej sprawy wzajemnie się uzupełniają. Sąd uznał je za w pełni wiarygodne.

W ocenie Sądu na uznanie za wiarygodne zasługują także zeznania świadków, którzy byli pracownikami przedsiębiorstwa (...), ale obecnie nie współpracują już z G. W. a mianowicie **E. G., S. R., ale także M. J., A. R. i J. B. (1)**.

E. G. potwierdziła, że pracowała w przedsiębiorstwie (...) i słyszała rozmowę wymienionego z G. W., z której wynikało, że G. W. miała świadomość o istnieniu przysługującej A. Ż. wierzytelności i to ona zaproponowała zawarcie umów, aby uniknąć egzekucji komorniczej. Świadek podała, iż G. W. przekonywała C. Ż. do tego rozwiązania i argumentowała tę potrzebę, tym że komornik odbierze wspomnianemu cały majątek, on sam wyląduje na bruku, a pracownicy pozostaną bez pracy. Świadek przyznała, że nie wie, czy rodzina G. W. miała wiedzę o wierzytelności A. Ż. i toczącym się postępowaniu egzekucyjnym. Sąd uznał za wiarygodne zeznania tego świadka, ponieważ były one spójne i logiczne (k. 598v-599). Świadek w ocenie Sądu starała się być obiektywna i nie była uprzedzona do oskarżonych, o czym świadczy jej przyznanie co do tego, że nie wie, jaki był udział oskarżonych w tej sprawie.

Za w pełni wiarygodne Sąd uznał zeznania świadka S. R.. Świadek narażając się na odpowiedzialność przyznał, że zawarł z C. Ż. fikcyjną umowę sprzedaży samochodu V.. Świadek zeznał, że namawiała go do tego G. W., argumentując, iż inni także zawarli takie umowy. S. R. szczerze przyznał, że miał pretensje do C. Ż., że oddał P. C. „w obce ręce” podczas, gdy on był wieloletnim pracownikiem. Świadek potwierdził, że nie miało miejsce przekazanie żadnych pieniędzy, Potwierdził, że analogiczna sytuacja miała miejsce z pięcioma karawanami, firmą i innymi samochodami.

Pozostali pracownicy, tj. M. J., A. R. i J. B. (1) potwierdzili, że wszyscy pracownicy przedsiębiorstwa (...) mieli świadomość jego zobowiązań wobec byłej żony i znali powagę sytuacji. Z ich zeznań wynika, że C. Ż. rozmawiał z pracownikami o istniejącym zobowiązaniu wobec A. Ż. i że G. W. doskonale orientowała się w kwestiach postępowania egzekucyjnego.

Wszyscy omawiani świadkowie w sposób spójny i logiczny przedstawili swoją wiedzę na temat sprawy. Ich zeznania są zbieżne, korespondują ponadto z zeznaniami C. Ż., i E. Ż.. Z tych powodów Sąd uznał je za wiarygodne w całości.

Zeznania **T. D.** nie pomogły w ustaleniu odpowiedzialności oskarżonych. Świadek zeznała, że nie słyszała rozmów pomiędzy C. Ż. a G. W.. Z takim twierdzeniem trudno polemizować. W ocenie Sądu świadek nie chce zaszkodzić żadnej ze stron i unika zabrania stanowiska w tej sprawie, w szczególności zasłania się niepamięcią ponieważ nadal jest pracownicą zakładu pogrzebowego prowadzonego przez G. W.. Nie chce się zatem narazić pracodawcy.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadków **K. M. i G. R.**, albowiem są one sprzeczne z zebranymi w sprawie dowodami, w szczególności z zeznaniami świadków E. G., S. R., ale także M. J., A. R. i J. B. (1), ale także samego C. Ż.. Świadek K. M. w swoich twierdzeniach był nielogiczny i chwiejny. Ostatecznie zeznał, że zakupił od C. Ż. samochód marki V. na raty, przez co chciał zaprzeczyć, że zawarł bezpłatną umowę na szkodę wierzycielki A. Ż.. Przyznał jednak, że nie zapłacił C. Ż. ani złotówki, ba, nawet nie ustalili wysokości ani terminu płatności rat. Nie doszło także do wydania świadkowi auta, które nadal było w posiadaniu C. Ż.. Mimo tego K. M. upierał się, że umowa miała charakter rzeczywisty a nie

fikcyjny. W ocenie Sądu świadek stara się umniejszyć swoją odpowiedzialność i dlatego nie mówi prawdy. Jego zeznań nie można uznać za wiarygodnych.

Za niewiarygodne Sąd uznał także zeznania świadka G. R.. Stwierdził on, że zakupił od C. Ż. dwie łodzie oraz dwie przyczepy za bardzo atrakcyjną cenę, tj. za kwotę nieprzekraczającą 1 tys. zł. Podał, że nie wiedział o toczącym się postępowaniu egzekucyjnym p-ko C. Ż. ani o jego zobowiązaniach wobec A. Ż.. Z jego zeznań wynika, że pozbył się łodzi i przyczep, oddając je bezpłatnie z powrotem C. Ż., gdy dowiedział się o egzekucji komorniczej. Zeznania tego świadka prócz tego, że stoją w sprzeczności z wyżej wskazanymi dowodami, to dodatkowo są niespójne wewnętrznie i nielogiczne. Zachowanie świadka przeczy zasadom panującym w obrocie gospodarczym. Trudno sobie bowiem wyobrazić, by kupujący zapłacił cenę, ale przedmiot sprzedaży pozostawił w posiadaniu sprzedającego, a po pewnym czasie nieodpłatnie z powrotem przeniósł na niego prawo własności.

W ocenie Sądu nie zasługują na uznanie za wiarygodne zeznania świadków **R. R. (1)**, **R. R. (2)**, **W. W. (7)**, **E. W. oraz M. S.** Zeznania te miały na celu dowiedzenie, iż oskarżeni dysponowali pieniędzmi, które rzekomo przekazali C. Ż.. W pierwszym rzędzie wskazać należy, iż żadna z tych osób nie była obecna przy przekazaniu pieniędzy C. Ż.. Nawet gdyby przyjąć, że W. W. (1) i jego żona rzeczywiście pożyczili pieniądze od wymienionych świadków, to – co wynika wprost z wiarygodnych zeznań C. Ż. – pieniądze tych mu nie przekazali. Po drugie twierdzenia świadków są nielogiczne i sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego. Twierdzą oni bowiem, że pożyczili oskarżonemu znaczne kwoty pieniędzy po kilkadziesiąt tysięcy złotych, które pochodziły z oszczędności. Przy czym żadna z wymienionych osób nie należy do osób bardzo zamożnych. R. R. (1) nigdy nie pracowała, otrzymuje rentę po zmarłym mężu, R. R. (2) jest zatrudniony w urzędzie państwowym, M. S. jest księgową zatrudnioną na etacie i matką samotnie wychowującą dziecko, W. W. (7) jest emerytką, a E. W. rolnikiem utrzymującym się z dopłat i prac dorywczych za granicą. Zdaniem Sądu nie jest możliwe, aby wymienione osoby były w stanie zgromadzić tak znaczne sumy pieniężne przy deklarowanym poziomie dochodów. Nadto rodzina W. pomimo posiadania rachunków bankowych twierdzi, że oszczędności całego swojego życia przechowuje w swoim miejscu zamieszkania bez żadnych zabezpieczeń. Może nie byłoby w tym nic dziwnego, gdyby nie kwoty tych rzekomych oszczędności. Trudno uznać za zgodne z doświadczeniem życiowym twierdzenie E. W., iż 85 tys zł, stanowiące oszczędności 25 lat życia jej i męża, trzymała ona przez cały czas w swoim domu, tym bardziej, że na konto bankowe otrzymuje ona dopłaty. Z kolei M. S. utrzymywała, że 80 tys złotych trzymała ukryte w trzech miejscach w domu, m. in. w zabawkach jej dorosłej córki, a pieniądze były w banknotach po 100 zł. W. W. (7) – obecnie emerytka w wieku 78 lat – nie dość, że twierdziła, że 50 tys złotych trzymała w domu – co w przypadku starszych ludzi możnaby uznać za prawdopodobne – to utrzymywała, że pieniądze te sama osobiście przywiozła w torbie autobusem komunikacji publicznej z M. do O.. W ocenie Sądu świadkowie, którzy są rodziną oskarżonych, starają się ich uchronić od odpowiedzialności karnej i dlatego zeznają nieprawdę. Sąd odmówił im wiarygodności.

Zeznania świadek **M. M.** nie wskazują na istotne dla tej sprawy okoliczności. Z zeznań wynika, że zawarła z C. Ż. umowę sprzedaż (...) garaży. Po podpisaniu aktu notarialnego zgłosiła się do niej G. W., proponując jej umowę najmu. W garażach tych miały być przechowywane pojazdy służące do obsługi pogrzebów.

Świadek **J. B. (2)** zeznał, że prowadzi sprawę egzekucji wierzytelności przysługującej A. Ż.. Wyjawił, że odbioru zawiadomienia o wszczęciu egzekucji dokonała G. W.. Świadek potwierdził, że w momencie, gdy zamierzał zabezpieczyć i przeprowadzić licytację pojazdów przedsiębiorstwa (...) oznajmiła mu, że wspomniana jest nowym właścicielem tych pojazdów.

Sąd postanowił dać wiarę zeznaniom tych świadków, ponieważ w sposób spójny i logiczny przedstawiali swoją wiedzę na temat tej sprawy.

Zeznania świadka A. K. niewiele wniosły do sprawy, albowiem świadek zasłaniał się niepamięcią. Niemniej jednak przyznał, że prowadził sprawę C. Ż. i sporządził pismo o dokonaniu potrącenia wierzytelności przysługującej A. Ż., z tytułu nadpłaty wypłaconej w związku z rozliczeniami udziałów w spółce. Świadek potwierdził, że G. W. dostarczała

mu dokumenty potrzebne do reprezentowania C. Ż., a dodatkowo stwierdził, że nie prowadził z wymienioną rozmów na temat egzekucji komorniczej.

Sąd podzielił opinię sądowo-psychiatryczną, dotyczącą poczytalności oskarżonej J. W. (1). Opinia jest w ocenie sądu spójna, jasna i zupełna. Biegli w sposób szczegółowy odpowiedzieli na zadane im pytania, a swoje wnioski uzasadnili. Z opinii jednoznacznie wynika, że oskarżona w czasie popełnienia przestępstwa mogła rozpoznać znaczenie czynu i kierować swoim postępowaniem (opinia sądowo-psychiatryczna k. 492-495).

Sąd uznał za wiarygodne zgromadzone w sprawie dokumenty. Ich autentyczność nie była kwestionowana.

Za wiarygodne zostały uznane dokumenty zgromadzone i sporządzone w postępowaniach skierowanych p-ko C. Ż. i G. W.. Nie budzą one żadnych wątpliwości i nie były przez nikogo podważane.

Jakkolwiek Sąd uznał, że umowy pożyczek, które podpisał oskarżony W. W. (1) z członkami swojej rodziny, nie odzwierciedlają rzeczywistych zdarzeń, to jednak autentyczność tych dokumentów nie budzi wątpliwości. Jak wskazano powyżej w ocenie Sądu jest mało prawdopodobne, aby członkowie rodziny W. byli w stanie zgromadzić tak znaczne środki pieniężne znajdując się w przytaczanych przez nich sytuacjach życiowych. (dow. umowy pożyczek k. 187-188, 191-192, 195-196, 200-201, 204-205).

Dokumenty w postaci umów sprzedaży i aktów notarialnych Sąd uznał za wiarygodne, ale jedynie w takim zakresie, w jakim wskazują, że wskazane w ich treści osoby złożyły oświadczenia woli co do umów sprzedaży i darowizny. W ocenie Sądu umowy te miały charakter pozorny, ponieważ z analizy zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że nie nastąpiło rzeczywiste przeniesienie własności i przekazanie środków pieniężnych tytułem ceny.

Sąd dał wiarę sprawozdaniom w sprawie ustalenia składników majątku oskarżonych oraz danym z urzędów skarbowych. Po analizie tych dokumentów Sąd stwierdził, że wymienieni nie byłiby w stanie dokonać zakupu spornych składników majątku C. Ż., co tylko potwierdza prawdziwość zeznań tego świadka.

Dokumenty w postaci opinii w postaci operatu szacunkowego nieruchomości przy ul. (...) Sąd uznał za miarodajne w takim zakresie, w jakim wskazują, że opinia taka została sporządzona. Dokumenty te potwierdzają zeznania świadków A. i C. Ż., a dodatkowo pozwalają przyjąć, że G. W. miała świadomość, że prowadzone jest postępowanie o podział wspólnego majątku C. i A. Ż. oraz znała wartość tej nieruchomości.

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd uznał, że w świetle zgromadzonego w sprawie materiału, że wina oskarżonych nie budzi wątpliwości i polega ona na tym, że:

1. **W. W. (1)**

od dnia 28 marca 2013r. do dnia 8 kwietnia 2013r. w O., działając wspólnie i w porozumieniu z G. W., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w zamiarze, aby C. Ż. dokonał czynu zabronionego polegającego na doprowadzeniu do usunięcia spod egzekucji składników majątku zagrożonych zajęciem komorniczym i swoim zachowaniem ułatwił popełnienie tego czynu zabronionego poprzez to, że:

- w dniu 8 kwietnia 2013r. zawarł umowę przeniesienia z C. Ż. na siebie i G. W. prawa własności nieruchomości zabudowanej budynkiem usługowo- mieszkalnym, składającej się z działek o nr (...), położonej przy ul. (...) w O.,

a nadto pomógł w usiłowaniu do usunięcia spod egzekucji składników majątku zagrożonych zajęciem komorniczym i swoim zachowaniem ułatwił popełnienie tego czynu zabronionego poprzez to, że zawarł umowy przeniesienia z C. Ż. na siebie i G. W.:

- w dniu 28 marca 2013r. prawa własności pojazdu marki M. model 300 o nr rej. (...) rok prod. 1988r. ;
- w dniu 28 marca 2013r. prawa własności pojazdu marki M. (...) o nr rej. (...) rok prod. 2006r.;

- w dniu 4 kwietnia 2013r. prawa własności pojazdu marki V. (...) (karawan) o nr rej. (...) rok. proel. 2003r.;
- w dniu 4 kwietnia 2013r. prawa własności pojazdu marki V. (...) (karawan) o nr rej. (...) rok. prod. 2006r.;
- w dniu 4 kwietnia 2013r. prawa własności pojazdu marki V. (...) (karawan) o nr rej. (...) rok. prod. 2008r.;

które mimo sprzedaży zostały zajęte przez komornika, a które to działania zostały podjęte przez C. Ż., w celu udaremnienia wykonania stanowiącego tytuł wykonawczy postanowienia Sądu Rejonowego w Olsztynie Wydziału I Cywilnego z dnia 12 kwietnia 2012r. (sygn. INs 451/10).

Czyn ten wypełnia znamiona przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 300 § 2 kk i w art 18 § 3 k.k. w zw. z art 13 § 1 kk w zw. z art. 300 § 2 kk w zw. z art.12 kk.

2. S. W. i J. W. (1)

w okresie od dnia 28 lutego 2013r. do dnia 25 marca 2013r. w O., działając wspólnie i w porozumieniu, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w zamiarze, aby C. Ż. dokonał czynu zabronionego polegającego na doprowadzeniu do usunięcia spod egzekucji składników majątku zagrożonych zajęciem komorniczym i swoim zachowaniem ułatwili popełnienie tego czynu zabronionego poprzez to, że:

- w dniu 28 lutego 2013r. zawarli umowę przeniesienia z C. Ż. na siebie prawa własności pojazdu marki P. (...) o nr rej. (...) (...) rok prod. 2005r.

- w dniu 25 marca 2013r. zawarli umowę przeniesienia z C. Ż. na siebie prawa własności prawo własności działki nr (...) zabudowanej garażem, położonej przy ul. (...) w O. oraz zawarli umowę przeniesienia z C. Ż. na siebie udziału w prawie użytkowania niezabudowanej działki nr (...), które to działania zostały podjęte przez C. Ż., w celu udaremnienia wykonania stanowiącego tytuł wykonawczy postanowienia Sądu Rejonowego w Olsztynie Wydziału I Cywilnego z dnia 12 kwietnia 2012r. (sygn. I Ns 451/10),

Czyn ten stanowi wypełnia znamiona przestępstwa z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 300 § 2 kk w zw. z art. 12 kk.

Oskarżeni w okresie od dnia 28 lutego 2013 r. do dnia 8 kwietnia 2013 r. zawarli opisane w zarzutach umowy sprzedaży oraz darowizny składników majątkowych należących do C. Ż.. Umowy te obejmowały prawo własności pojazdów marki P. (...) i innych, nieruchomości położonej przy ul. (...), prawo własności garażu przy ul. (...) oraz udział w prawie użytkowania działki nr. 230. Jak wynika z poczynionych ustaleń wskazane składniki zostały usunięte spod egzekucji w toczącym się postępowaniu o sygn.. akt KM 482/12. Jedynie karawany pomimo sprzedaży zostały przez komornika zajęte. Niewątpliwie zawierane przez oskarżonych umowy ułatwiły C. Ż. usunięcie wskazanych w nich środków majątkowych spod egzekucji, a w konsekwencji uniknięcie egzekucji komorniczej. Jest to forma zjawiskowa pomocnictwa określona w art. 18 § 3 kk.

W ocenie Sądu oskarżony W. W. (1) został przez swoją żonę G. wtajemniczony w procedurę i wiedział o powodzie sprzedaży nieruchomości przy ul. (...) i karawanów przez C. Ż.. Będąc w związku małżeńskim z G. W. i uczestnicząc w podpisaniu umowy, musiał wiedzieć o powodzie sprzedaży nieruchomości i planach swojej małżonki odnośnie przedsiębiorstwa (...). Jest wręcz niemożliwym, aby oskarżony zdecydował się na udział w takim przedsięwzięciu bez rozmowy ze swoją małżonką o sytuacji C. Ż., zwłaszcza, że w umowie zapisano, że przekazano kwotę pieniężną jako cenę zakupu podczas gdy w rzeczywistości fakt taki nie miał miejsca.

Także oskarżeni J. W. (1) i S. W. mieli świadomość tego, że wobec C. Ż. jest prowadzone postępowanie egzekucyjne. Zawarte przez nich umowy opiewały na bardzo wysoką kwotę, której według ustaleń Sądu nie byli w stanie zapłacić. Jako że oskarżona jest córką G. W. i utrzymuje z nią stały kontakt, a ta miała świadomość tej sytuacji, to nasuwa się wniosek, że G. W. zaangażowała do tych działań swoją córkę i zięcia. Podkreślić należy, iż G. W. wprost mówiła, że

nie może przejąć na siebie wszystkich składników majątkowych C. Z., dlatego koniecznym jest przepisanie ich części na jej córkę i zięcia.

Wymierzając karę oskarżonym, Sąd miał na uwadze całokształt okoliczności zarówno łagodzących, jak i obciążających, w szczególności stopień społecznej szkodliwości czynu i stopień winy. Określając wysokość kary Sąd uwzględnił również cele zapobiegawcze i wychowawcze kary w stosunku do sprawców, a ponadto potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Mając powyższe wskazania na uwadze, Sąd przy wymiarze kary poszczególnym sprawcom wziął pod uwagę kwotę, na jaką opiewały umowy. Należy podkreślić, że w przypadku wszystkich oskarżonych kwoty te są znaczne.

Do okoliczności obciążających należało zaliczyć sposób działania oskarżonych, którzy wspólnie z G. W. w sposób przemyślany podejmowali działania, zmierzające do ułatwienia C. Ż. popełnienia przestępstwa i pozbawienia A. Ż. faktycznego uzyskania należnej jej części majątku wspólnego.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd przyjął uprzednią niekaralność oskarżonych.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, w szczególności stopień zawinienia oskarżonych Sąd uznał, że adekwatną reakcją prawną-karną na popełnione przestępstwo będzie:

- a) kara pozbawienia wolności w wymiarze 10 miesięcy oraz kara grzywny w wymiarze 70 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych w stosunku do oskarżonego W. W. (1)
- b) kara pozbawienia wolności w wymiarze 7 miesięcy pozbawienia wolności oraz kara grzywny w wysokości 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę po 20 złotych w stosunku do oskarżonych J. W. (1) i S. W..

Okoliczności popełnienia czynu, a także dotychczasowy ustabilizowany tryb życia oskarżonych, ich dotychczasowa niekaralność przemawiają za wywiedzeniem pozytywnej prognozy kryminologicznej względem oskarżonych i warunkowym zawieszeniem wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Okres próby pozwoli na weryfikację postaw skazanych i będzie wystarczający dla osiągnięcia celów orzeczonej kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Orzeczonej kary grzywny wzmocni wychowawcze oddziaływanie kary i uświadomi oskarżonym nieopłacalność naruszania norm prawnych.

Wymierzając karę Sąd zastosował art. 4 § 1 kk uznając, iż przepisy ustawy karnej obowiązujące w dniu popełnienia czynów zabronionych były korzystniejsze od przepisów obowiązujących w dniu orzekania z uwagi na niższy wymiar kary umożliwiające warunkowe zawieszenie jej wykonania oraz konieczność nałożenia obowiązku przy warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności.

Wobec charakteru rozstrzygnięcia o zwrocie wydatków poniesionych na reprezentację prawną przez oskarżycielkę posiłkową A. Ż. orzeczono na podstawie art. 627 kpk.

Sąd zasądził od oskarżonych koszty sądowe po 1/3 części, w tym opłatę w kwocie od W. W. (1) w wysokości 320 złotych, zaś od S. W. i J. W. (1) po 280 złotych, przyjmując, iż sytuacja materialna wymienionych nie uzasadnia zwolnienia od ich poniesienia.